

Medmänniska, motmänniska – och bara människa

Hon hade trevande gått in genom porten till kyrkan och slunkit ner i en av bänkarna. Den här kyrkan hade hon aldrig besökt. Hennes blick flyttade sig varsamt runt i rummet och hon insöp atmosfären. Det var varmt och kyrkan gav en innerlig känsla.

Hon hade noterat överskriften för dagens gudstjänst. Den hette ”Medmänniskan.” Hon fastnade lite vid de orden. Det var just det där hon hade lite problem med. Ibland var det som ordet ”medmänniska” blev ett sådant där ytligt ord som många andra ord också kunde bli.

Var hon själv en bra medmänniska? Hon tyckte inte att hon gjorde så mycket för människor. Ibland kände hon skuld för det.

Så kom den där tanken, att hon själv saknade en medmänniska. Det kände egoistiskt att tänka så. Medmänniska skulle hon väl vara för andra. Att någon annan skulle vara medmänniska för henne, det gav henne skuld att tänka så. Hon kunde känna skuld för mycket.

På sista tiden var det nästan som att hon hade tynat bort en smula inom sig. Som att hon inte fick plats i sig själv. Som att hon inte såg sig själv. Nästan som hon bara var en skuggfigur.

Hon var så rädd för att låta någon komma nära henne. Och samtidigt var hon också rädd för ensamheten. Att bli utanför gemenskapen. Om någon kom nära henne kanske hon skulle bli lämnad ensam när de såg hur hon var inuti. Hon kände det också som hon hamnat utanför Guds famn. Hon såg Gud hos alla andra men hon kände inte, hon hittade inte Gud hos sig själv.

Hon fick plötsligt en känsla där i kyrkan av att hon ville springa fram och gripa tag i korset framme på altaret. Slita ner det. Som att hon ville att det skulle nå in i henne på något sätt. Som om hon ville gripa tag i Jesus och att det på något sätt skulle göra att hon åtminstone kunde känna honom. Slippa ensamheten lite grann. Hon insåg att så kunde hon ju inte göra. Och det skulle väl inte funka på det sättet heller.

Då, då var det som hon hörde en röst säga något, som om något vibrerade ljudlöst inne i kyrkorummet. Nästan som ett svagt klockspel. Kanske var det Jesus? Det var som om han sa eller viskade:

”Jag är här! Du förstår inuti dig är det som vit pärlemor, så som det är på insidan av musslor. Den insidan reflekterar ett stort ljus, som kommer från mig. Du ser det kanske inte själv. Andra människor kan se det ljuset. Våga låta någon komma nära dig. Du behöver mig och du behöver andra människor också.”

Så blev det alldeles tyst igen. Hon såg sig nästan lite yrvaket omkring där hon satt i kyrkbänken och undrade om hon verkligen hört den där klockspelsJesusrösten. Hon reste sig på lite darrande ben och vacklade ut ur kyrkan.

Hon funderade över det hon trodde hon hade hört... Hade hon hört det på riktigt? Kunde det vara så att det fanns det något mer inuti henne än skuggfiguren? Kunde det vara så att det fanns något pärlmorskimrande inom henne som reflekterade ett annat ljus?

Kanske kunde hon låta någon annan människa komma nära henne ändå. Och kanske fanns Gud hos henne också.

Agneta Holmström, präst i Svenska kyrkan

Texten är hämtad från blogg.svenskakyrkan.se/tankarinförhelgen